

tionen. Det maa ikke kunne staa ham, at Administrationen tager ham det Ene eller det Andet ilde op; han maa fremdeles være stillet uafhængig ligeoverfor Retten, ligeoverfor Domstolene. Det maa ikke kunne staa ham, at Domstolene tage ham det Ene eller Andet, af det han gjør, ilde op. Det ligger jo simpelt hen deri, at han for at varetage sin Parts Ret, hvor Parten tror sig fornærmet eller traadt for nær, det være sig af Administrationen eller af Domstolen, ikke kan udføre det ham af Parten overdragne Hverv uden at anse henholdsvis over den ene eller den anden af de Myndigheder, som Parten tror sig, det være med Rette eller Urette, fornærmet af. Det har været saaledes, at man i Udlandet tidligere har stillet Sagsførerne i en ikke ringe Udstrækning under Domstolenes Kontrol. Man har givet Domstolene en Ret, og ogsaa en Pligt til at paase den Maade, hvorpaa Sagsførerne udførte deres Hverv og Betsjelse til at straffe dem, det være sig med Bøder eller paa anden Maade, dersom Retten fandt, at de ikke havde udført deres Hverv paa en saadan Maade, som de skulde. Men hvortil har dette ført og da navnlig paa det Retssomraade, paa hvilket der saa ofte har været kastet et Øenblik under disse Forhandlinger? Det har ført til, at Retterne have benyttet sig af den Myndighed, de havde til at mulktiere Sagsførerne, at de have udøvet denne Myndighed, naar Sagsførerne traadte op imod dem, og derved, om jeg maa bruge et saadant Udtryk, have undertrykt Sagsførerne. Jeg skal som Belæggelse af Rigtigheden af, hvad jeg her anfører, navnlig for Lybflands Vedkommende citere en saa bekendt og anset tydsk Forfatter, som Mittermaier. Han udtaler i en Afhandling, der findes i „Archiv für die civilistische Praxis“ Bd. 11 S. 434 følgende Ord: „Oo, der kender den sørgelige Tilstand, i hvilken Lybflands Advokatstand befinder sig, fornemlig ved Lovgivningens Styld og paa Grund af mange Domstoles sanktionerede Luneherredømme over Advokaterne, kan kun med Længsel se en Reform imøde, ved hvilken der sikres de Retssøgende Bistand af værdige Advokater.“ Endelig turde jeg maaſte anføre en Udtalelse af den ligeledes ansete tydſke Jurist v. d. Nahmer, en Udtalelse, som findes i det Værk, jeg nævnte, Bd. 11. S. 317. Han siger: „Løsløse ere Offrene for Dommerdespotiet og en udartet Disciplin. Hvor mangt et godt Hoved, hvor mangen af Naturen vakker Sagsfører er ikke bleven undertrykt ved inhuman og ulovlig Behandling af sine Foresatte. Det er sædvanligt de bedre Individuer, der forsvare sig imod Krænkelser af deres Menneſte- og Embedsværdighed, imod Overſtrikelfer af de lovlige Stranker. Dumhøvederne, de Indolente, de endelig, hvem Følelsen af Styld trykker, ville tie, lade enhver Trettesættelse

glide hen over sig, ville ligeoverfor en stor Streng-
hed bukke sig, ligesom Beboerne af Orienten bukke sig til Jorden for Giroccoen, eller de ville med forstærket Gfættetryk lade det fra Oven modtagne Spart gaa videre.“ Den samme Forfatter tilføjer endvidere: „Netop disse komme bedst fra det, medens Domstolenes hele Stolthed vil rette sig imod dem, der vove Modsigelse og Tilbagevisning indenfor de lovlige Stranker. Man vil ikke sør ophøre med Trettesættelser, Straffe og Bestyldninger for anmasfende og upasfende Skrive-
maade, fænd man har nfættet vedkommende formentlig venitente og anmasfende Individfs Mod og bragt ham til med modløs Egegnbligheds at finde sig i det Uundgaelige.“ Dette som Bidrag til Skilbringen af, hvorledes Forholdene havde udvillet sig i Lybfland. Denne Tilstand var saa utilsfredsstillende, den var af en saadan Bestaffenheds, at man maatte være alvorlig betænt paa at søge Raad derimod. Man forsøgte dette ad mange Veie, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, men man endte med at indse, at Ondet kun kunde hæves derved, at man stillede Sagsførerstanden uafhængig lige overfor Dommerstanden og udenfor Dommerstandens Kontrol. Det er i det Væsentlige efter disse Principer, at den nye Retstilstand nu i Lybfland er ordnet, og naar man har talt om Sagsførerraad, har jeg kun kunnet opfatte disses Indførelse, der iøvrigt skriver sig fra langt tilbage i Tiden, paa den Maade, at man siger: Vi tage den dømmende Myndighed over Sagsførerne bort fra Domstolene, fordi de ville kunne misbruge den til at undertrykke Sagsførerne, og lægger den et andetſteds hen. Forſtaaet paa den Maade har jeg ikke Noget imod Opretelsen af Sagsførerraad og skal ikke være nogen Modſtander af disse, endſkjønt jeg vel ved, at Historien frembyder ikke saa Exempler paa, at disse Sagsførerraad eller, hvorledes disse Institutioner nu kaldes — de have forſkjellige Benævnelser — ikke ſjældent have misbrugt deres Myndighed paa en Maade, der har vakt en ganſke almindelig Veflagelse. Det er overhovedet et ganſte andet Spørgsmaal, om man bør stille en Stand, hvis Hverv er ſaa vanſkeligt, og hvis Hverv er af den Bestaffenheds, at det bevæger sig under Forhold, hvor det bliver nødvendigt at angribe den Ene eller den Anden, om man, siger jeg, bør stille en ſaadan Stand under Konduiteopſigt. Man har forſøgt det, men at man har opnaaet Noget derved, tror jeg ikke, og i ſaa Denſeende kan jeg ikke flutte mig til den Institution, ſom kaldes Sagsførerraadet. Spørgger man nu, om det os forelagte Udfæft har forſtaaet at undgaa de Farer, ſom jeg har nævnt, at der kan reife sig for Sagsførerstanden netop paa Grund af, at den kan blive undertrykt af Domstolene, ſaa beklager jeg, at jeg ikke ſer mig